

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/283/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617211643
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6617211643.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v právnej veci žalobkyne: Q. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX/XX, O., zastúpená advokátkou JUDr. Bronislavou Garajovou, so sídlom Železničná 291, Poltár proti žalovanej: N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX/XX,N., zastúpená advokátkou: JUDr. Erikou Golskou, so sídlom T. G. Masaryka 7, Lučenec o zaplatenie 500,- Eur s príslušenstvom a vzájomnej žalobe o zaplatenie 703,- Eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 6C/10/217 - 112 zo dňa 02.05.2018 a dopĺňacieho rozsudku č. k. 6C/10/2017 - 121 zo dňa 21.05.2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 6C/10/2017 - 112 zo dňa 02.05.2018 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 6C/10/2017 - 121 zo dňa 21.05.2018 vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 500,- Eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne od 01.10.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok označený ako I. rozsudku), vo výroku, ktorým okresný súd vzájomnú žalobu v časti o zaplatenie sumy 635,- Eur zamietol (výrok dopĺňacieho rozsudku) a v závislom výroku o trovách konania (výrok označený ako III. rozsudku), p o t v r d z u j e.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 500,- Eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne od 01.10.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanej sumu 68,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok) a zároveň žalobkyňi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (III. výrok). Súdom prvej inštancie dopĺňacím rozsudkom rozhodol tak, že vzájomnú žalobu v časti o zaplatenie sumy 635,- Eur zamietol.

2. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd preukázané, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke ústnou formou, pri ktorej neboli prítomní žiadni svedkovia. Na základe tejto zmluvy žalobkyňa požičala žalovanej sumu 1.000,- Eur, a to tak, že jej dala svoju platobnú kartu spolu s PIN kódom, prostredníctvom ktorej si žalovaná vybrala dňa 01.08.2016 finančné prostriedky vo výške 500,- Eur a následne dňa 16.09.2016 uskutočnila druhý výber finančných prostriedkov vo výške 500,- Eur. Žalobkyňa vyzvala žalovanú na vrátenie týchto peňažných prostriedkov dňa 23.03.2017 a 27.06.2017. Zároveň jej bol zaslaný pokus o zmier právnou zástupkyňou žalobkyne dňa 20.09.2017. V priebehu konania žalovaná uznala svoj dlh, ktorý mala voči žalobkyňi, pričom sporným medzi stranami sporu bola len splatnosť uvedeného dlhu. Súdom prvej inštancie napriek výsluchu viacerých svedkov nemal

preukázanú lehotu splatnosti, keďže žiaden zo svedkov nebol prítomní pri uzatvorení zmluvy a údaje o splatnosti mali iba z rozprávania žalovanej resp. žalobkyne. Rovnako súd prvej inštancie konštatoval, že výpovede jednotlivých svedkov sa rozchádzali a žiaden zo svedkov nevedel naisto potvrdiť ako bola dohodnutá splatnosť pôžičky. Taktiež okresný súd nemal preukázané, či v skutočnosti existovala nejaká zmluva o splatnosti pôžičky tak, ako to tvrdil svedok M. K.. Prvoinštančný súd nemal preukázané, či vôbec bola dohodnutá splatnosť pôžičky a ak áno, či bola dohodnutá na lehotu 3 mesiacov alebo na dobu po vyporiadaní nehnuteľnosti po rodičoch manžela žalovanej. Prvoinštančný súd mal za to, že lehota splatnosti pôžičky nebola medzi zmluvnými stranami dohodnutá. Poukázal na to, že žalovaná po písomnej výzve vrátila žalobkyni 500,- Eur, pričom neuveril tvrdeniu žalovanej, že túto sumu vrátila len z toho dôvodu, lebo nechcela byť ohováraná zo strany žalobkyne. Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania s vrátením splatnej pôžičky, okresný súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške 5% ročne od márneho uplynutia lehoty na vrátenie pôžičky, na ktorá bola vyzvaná právnou zástupkyňou žalobkyne.

3. Prvoinštančný súd vo vzťahu k vzájomnej žalobe, ktorou si žalovaná uplatňovala voči žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 703,- Eur uviedol, že tento nárok žalovanej pozostával z nákladov súvisiacich s obstaraním pohrebu ako aj s prácami vykonanými žalovanou v prospech žalobkyne. Išlo o kúpu venca na pohreb syna žalobkyne vo výške 50,- Eur, inzerciu v Novohradských novinách vo výške 13,- Eur, rekonštrukciu pomníka po rodičoch vo výške 55,- Eur, kúpu zákuskov na kar vo výške 13,- Eur, kúpa zákuskov na kar vo výške 85,- Eur, telefonovanie v súvislosti s pohrebom vo výške 15,- Eur, náklady na omšu vo výške 150,- Eur a práce pri vypratávaní domu v E. a v O. v domácnosti žalobkyne v sume 300,- Eur. V priebehu konania žalobkyňa uznala dlh, ktorý mala voči žalovanej a to v súvislosti s inzerciou v novinách vo výške 13,- Eur. Rovnako z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázaný aj nárok žalovanej na úhradu nákladov spojených s rekonštrukciou pomníka po rodičoch vo výške 55,- Eur. Vo vzťahu k ostatným výdavkom uplatňovanými žalovanou vo vzájomnej žalobe, súd prvej inštancie konštatoval, že tieto žalobkyňa poprela a žalovaná v tejto časti neuniesla dôkazné bremeno. Z takto vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že vzájomná žaloba žalovanej je čiastočne dôvodná, a to čo do nároku na náhradu sumy 68,- Eur.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 488, § 489, § 657, § 558, § 563, § 580 OZ a podľa § 47 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

5. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd v súlade s § 255 ods. 1, 2 CSP. Nakoľko bola v žalobe o zaplatenie sumy 500,- Eur s príslušenstvom plne úspešná žalobkyňa a rovnako bola vo väčšej miere úspešná vo vzájomnej žalobe, okresný súd jej priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

6. Následne súd prvej inštancie vydal dopĺňujúci rozsudok, ktorým vzájomnú žalobu v časti o zaplatenie 635,- Eur zamietol. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania rozsudkom zo dňa 02.05.2018 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 68,- Eur. Vo zvyšnej časti vzájomnej žaloby neuniesla dôkazné bremeno, a preto okresný súd vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu zamietol.

7. Žalovaná v zákonom stanovenej lehote podala proti výroku I. a III rozsudku súdu prvej inštancie a voči dopĺňaciemu rozsudku v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnila v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

8. Podľa názoru žalovanej okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nesprávne skutkové zistenie spočívalo v splatnosti vrátenia pôžičky vo vzťahu k žalobkyni, ktorá podľa tvrdenia žalovanej mala nastať až právnou skutočnosťou - predajom rodinného domu vo vlastníctve manžela žalovanej, ktorá právna skutočnosť doposiaľ nenastala. Žalovaná je preto toho názoru, že splatnosť pôžičky ešte nenastala, a preto bola žaloba podaná predčasne. Z obsahu odvolania taktiež vyplýva, že žalovaná sa nestotožnila s vyhodnotením dôkazov a opätovne sa vyjadrila k jednotlivým nárokom, ktoré si uplatňovala vo svojej vzájomnej žalobe, a o ktorých rozhodol súd prvej inštancie tak, že dopĺňajúcim rozsudkom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok a dopĺňací rozsudok tak, aby žalobu žalobkyne voči žalovanej zamietol, zaviazal žalobkyňu k povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 703,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom v rozsahu 100%.

9. K odvolaniu žalovanej sa vyjadriala žalobkyňa, ktorá vo svojom písomnom vyjadrení namietala svoju pasívnu vecnú legitimitáciu vo vzťahu k nárokom žalovanej z titulu nákladov na pohreb. Uviedla, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala výšku pohľadávky, ktorú si vzájomnou žalobou v zamietajúcej časti uplatnila. Opätovne poprela, aby žalovanú poverila kupovaním venca na pohreb svojho syna. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu spolu s dopĺňacím rozsudkom ako vecne správny potvrdil a priznal žalobkyňi trovy odvolacieho konania.

10. Na vyjadrenie žalobkyne reagovala žalovaná odvolacou replikou. Znovu uviedla, že všetky záležitosti súvisiace s pohrebom vybavovala na výslovnú žiadosť samotnej žalobkyne, pričom táto jej prisľúbila, že všetky tieto náklady jej bude refundovať. Nesúhlasila s tvrdením žalobkyne, že listinnými dôkazmi nepreukázala všetky náklady, ktoré vynaložila, a ktoré si voči žalobkyňi uplatnila. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne ohľadom venca na pohreb jej syna uviedla, že žalobkyňa si protirečí, pričom poukázala na list od žalobkyne, v ktorom táto uviedla, že peniaze za veniec jej pošle. Podľa názoru žalovanej je si žalobkyňa dobre vedomá toho, že požiadala žalovanú o zakúpenie venca na pohreb ako aj toho, že peniaze za kúpu venca preplatí. Podľa názoru žalovanej v súdnom konaní zo strany žalobkyne nejde ani tak o vrátenie peňazí, ale o to, že žalobkyňa je na žalovanú nahnevaná, že nezískala byť po svojom nebohom synovi, za čo viní žalovanú. Žalovaná v celom rozsahu zotrvala na svojom odvolaní a navrhla, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel.

11. Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 CSP, preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, len v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 500,- Eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne od 01.10.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok označený ako I. rozsudku), vo výroku, ktorým okresný súd vzájomnú žalobu v časti o zaplatenie sumy 635,- Eur zamietol (výrok dopĺňacieho rozsudku) a v závislom výroku o trovách konania (výrok označený ako III. rozsudku), podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím okresného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ust. § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je nie len dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutočnosťami i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP.

15. Odvolací súd konštatuje, že žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania súdom prvej inštancie, a s ktorými by sa tento pri rozhodnutí a pri jeho odôvodnení náležite nevysporiadala.

16. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s citovaným § 387 ods. 2 CSP) preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovanej uvedené v odvolaní.

17. Žalovaná je toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

18. Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

19. Podľa § 185 ods. 2 CSP, súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Podľa § 185 ods. 3 CSP, Súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva.

21. Podľa § 187 ods. 1, 2 CSP, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

22. Dôkaznými prostriedkami sú všetky prostriedky, ktorým možno v civilnom sporovom konaní zistiť skutkový stav veci. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 187 ods. 2 CSP, príkladmo vypočítava jednotlivé dôkazné prostriedky. Medzi dôkazné prostriedky zahrňuje výsluch strany sporu, svedkov, znalecký posudok, obhliadku, listinné dôkazy a odborné vyjadrenia. Podľa názoru odvolacieho súdu v sporovom konaní, by mal súd vykonať len tie dôkazné prostriedky na preukázanie skutočností významných pre súdne rozhodnutie. Súd prvej inštancie v prejednávannej veci vykonal rozsiahle dokazovanie, a to nie len výsluchom strán sporu, svedkov, listinnými dôkazmi, ale ja čestnými vyhláseniami predloženými zo strany žalovanej, pričom dokazovanie bolo vykonaného za účelom zistenia potrebných skutočností na rozhodnutie.

23. Civilný sporový v poriadok v ustanoveniach § 132 ods. 1 a § 167 ods. 2, 3 a 4 upravuje zákonnú povinnosť strán konania označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, a preto iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov spočíva výlučne na stranách sporu. Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich skutkových tvrdení, v končenom dôsledku bude musieť znášať negatívne dôsledky v podobe takého rozhodnutia, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu na základe vykonaných dôkazov. Taktiež rovnaké následky postihujú aj tú stranu konania, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany súdu vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Dôkazné bremene je zákonnou procesnou zodpovednosťou strany za výsledok konania. Základným predpokladom dôkaznej povinnosti je skutkové tvrdenie skutočností stranou konania, pričom medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je vzájomná väzba. Ak teda strana konania si nesplní svoju povinnosť tvrdenia, tak potom spravidla nemôže splniť ani svoju dôkaznú povinnosť.

24. Na jednej strane je povinnosť strán sporu splniť si dôkaznú povinnosť, no na strane druhej je už úlohou súdu vykonané dôkazy náležite vyhodnotiť, posúdiť ich vierohodnosť a relevantnosť. V tomto smere má významnú úlohu zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá výlučne patrí do kompetencie súdu. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je voľným myšlienkovým procesom súdu, pričom súd vykonané dôkazy hodnotí podľa svojej vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pričom vykonané dôkazy hodnotí podľa svojich vlastných záverov opierajúcich sa o skúsenosť a logiku. Voľné hodnotenie dôkazov sa taktiež opiera o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez ohľadu na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia strán konania, a taktiež musí vychádzať zo zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov má svoje limity. Pri hodnotení dôkazov je súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci, pričom zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná nadväznosťou medzi skutkovými zisteniami súdu zistenými vykonaným dokazovaním a úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 19/04 zo dňa 23.01.2004, kde ústavný súd k zásade voľného hodnotenia dôkazov uviedol, že: „Do rámca súdu pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní patrí aj hodnotenie ich pravdivosti, resp. vierohodnosti, najmä s ohľadom na vzájomnú súvislosť s ostatnými dôkazmi vykonanými vo veci. Záver súdu o nevierohodnosti, resp. nepravdivosti niektorých dôkazov vykonaných v sporovom konaní na návrh niektorého z účastníkov, prípadne vyvodenie záverov zo zistených skutkových okolností, ktoré nie sú v súlade s názorom účastníka konania, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle č. 6 ods. 1 Dohovoru.“.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pri vyhodnotení vykonaných dôkazov vychádzal zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, a z jeho strany nedošlo k vyhodnoteniu zisteného skutkového

stavu formalisticky a jednostranne. Na základe vykonaného dokazovania mal jednoznačne preukázané, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 OZ ústnou formou, pričom došlo bola splnená aj podmienka reálneho plnenia. Žalovaná rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie, tak aj v odvolacom konaní namietala splatnosť pohľadávky žalobkyne, ktorá podľa jej názoru ešte nenastala. Súd prvej inštancie v tomto smere vykonal rozsiahle dokazovanie, pričom v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov dospel k správne záveru, že splatnosť pohľadávky medzi stranami sporu nebola dohodnutá, a preto mala žalovaná svoj záväzok plniť v zmysle ustanovenia § 563 OZ t. j. v deň nasledujúci potom, čo ju žalobkyňa vyzvala na vrátenie pôžičky, a teda pohľadávka v čase podania žaloby bola splatnou. Vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovanej, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania taktiež dospel k správne záveru, že tento nárok žalovanej bol čiastočne dôvodný, čo do sumy 68,- Eur, pozostávajúcej z nákladov na inzerciu vo výške 13,- Eur a nákladov na rekonštrukciu pomníka rodičov strán sporu vo výške 55,- Eur. Žalovaná vo zvyšnej časti t. j. o zaplatenie sumy 635,- Eur dôvodnosť svojho nároku, čo do základu alebo výšky nepreukázala, a v tejto časti neunesla dôkazné bremeno. Následkom neunesenia dôkazného bremena zo strany žalovanej bol výrok dopĺňacieho rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vzájomnú žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

26. Žalovaná je toho názoru, že je daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, a teda rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

27. Na základe ustálenej judikatúry sa pod pojmom nesprávne právne posúdenie rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

28. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a dopĺňacieho rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že ani v tejto časti odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Okresný súd v konaní subsumoval zistený skutkový stav pod správnu hmotnoprávnu aj procesnoprávnu normu, keď posúdil žalobou uplatňovaný nárok ako nárok, ktorý vznikol na základe zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ v spojení s § 563 OZ. Taktiež skúmal aj žalovanou uplatňovaný nárok, ktorý si táto v konaní uplatnila voči žalobkyňi vzájomnou žalobou podľa § 147 ods. 1, 2 CSP, a tento správne právne posúdil v zmysle § 488 a § 489 OZ. Okresný súd teda v konaní použil správnu právnu normu, túto správne interpretoval a na rovnako na základe zisteného skutkového stavu vykonaným dokazovaním túto aj správne aplikoval.

29. Vo vzťahu k trovám konania súd prvej inštancie síce nerozhodol samostatnými výrokmi o trovách konania vo vzťahu k žalobe žalobkyne a vzájomnej žalobe žalovanej, avšak z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že o trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 a 2 CSP, a žalobkyňi priznal trovy konania v rozsahu 100%, nakoľko v konaní o žalobe o zaplatenie 500,- Eur bola úspešná v plnom rozsahu a zároveň v konaní o vzájomnej žalobe bola úspešná vo väčšej miere. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa má teda nárok na náhradu trov konania o zaplatenie 500,- Eur s prísl v rozsahu 100% a rovnako aj v konaní o vzájomnej žalobe.

30. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 500,- Eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne od 01.10.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok označený ako I. rozsudku), vo výroku, ktorým okresný súd vzájomnú žalobu v časti o zaplatenie sumy 635,- Eur zamietol (výrok dopĺňacieho rozsudku) a v závislom výroku o trovách konania (výrok označený ako III. rozsudku), ako vecne správne potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná a vzniklo jej proti žalovanej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).